

Pas als de battle of royal bitches naar een parodie neigt, wordt het interessant. Janneke Remmers is voortreffelijk als kamenierster.

Joachim Robbrecht in Queens.
Foto Sanne Peper

Het is nogal gissen waarom dit overbekende verhaal opnieuw verteld moet worden.

HEIN JANSSEN

'The End' staat op het grote zilverkleurige doek als de voorstelling Queens begint. Het is inderdaad afgelopen voor Maria Stuart, de Schotse koningin die op last van Elisabeth I van Engeland net daarvoor is onthoofd. Hoe dat ging, wordt tot in detail verteld door haar kamenierster Sileas, die de rol van commentator en bode op zich neemt. Vrij sec doet ze verslag van de gebeurtenissen, maar in haar stem hoor je ook iets van wanhoop en verdriet.

Het is een sterk begin van deze nieuwe productie van Dood Paard, waarvoor Rob de Graaf de geschiedenis van die twee beroemde vorstinnen herschreef. Maria Stuart en Elisabeth I, achternichten maar ook elkaars

rivalen. Elisabeth onwrikbaar op de Engelse troon en Maria die daar aanspraak op maakt. Naast die battle of royal bitches gaat het ook over religie (Elisabeth was protestants, Maria katholiek), macht en vrouw-zijn.

In het theater is deze historie vooral bekend door het toneelstuk Maria Stuart van Friedrich Schiller, dat vorig seizoen nog werd opgevoerd door Toneelgroep Amsterdam. Chris Nietvelt en Halina Reijn speelden toen beide vorstinnen in een ernstige, klassieke voorstelling. Bij Dood Paard is Manja Topper Maria en Joachim Robbrecht Elisabeth, die laatste met borsthaar, baard en felgekleurde pruik. De reden voor deze travestie werd mij eerlijk gezegd niet duidelijk.

Het is überhaupt nogal gissen waarom De Graaf dit overbekende verhaal opnieuw heeft willen vertellen. Hij neemt weliswaar een brutaal loopje met de feiten door de dames veelvuldig met elkaar te laten kissebissen, theedrinken en over mannen praten (in werkelijkheid hebben ze elkaar nooit ontmoet), maar zijn tekst ontbeert verrassende wendingen.

Het eerste deel van de voorstelling is nogal saai, met lange uitweidingen over de koningskwesie en de relatie tussen de vrouwen. Gelukkig wordt een en ander af en toe onderbroken door de kamenierster, die een prettig soort relativering meebrengt.

Later neigt Queens meer naar een parodie en wordt het interessanter. De vrouwen praten over intieme zaken als mannen en liefde, vernederen en passant hun bediende en gaan lekker tekeer. Met een heerlijk geëxalteerde Topper en een flegmatieke Robbrecht. Janneke Remmers is

als kamenierster voortreffelijk; door haar aanwezigheid wordt Queens ook een beetje Upstairs, Downstairs, over standsverschillen, de arrogantie van de macht en de kracht van het volk.

'Het volk weet dat rechtvaardigheid niet bestaat en dat je hard moet lopen om vooruit te komen.'

Bas Kosters ontwierp tamelijk clowneske koninginnenkostuums, met pauwenkraag en het woord whore erop. Het fraaie achterdoek toont vervreemdende pastorale taferelen, met op de achtergrond windmolens. Als dat geen hint naar het heden is?!

Queens

Theater

Van Rob de Graaf door Dood Paard. 7/11, Frascati Amsterdam. Daar t/m 14/11.